

Дика! Тя е живяла с тревогата на неговите родители и е бдяла по цял ден за да го предпази от бедата! А имаше моменти, когато Орфей мислеше, че тя отдавна го е забравила. Ако той знаеше, че тя мисли за него и се грижи за живота и свободата му, той би бил още по-издържлив и по-смел...

— Майко! — вторачи се Орфей в сухото ѝ лице и очите му се разгоряха. — А мога ли да видя и нея?

И те се наговориха къде, кога и как да стане срещата. Старата отиде към Дикини уж за да вземе един съд за пазачите, и на излизане направи знак на хубавото момиче.

Привечер Дика се отби у Примови, и незабелязана от никого, следена само от зоркото око на старата, се промъкна зад оборчето. Тя пропълзя под храстите, изгубила и последните си сили, даде тихичко, едва чуто, условния знак и пристъпи между попрегорелите и увиснали от плодове лески. И ето, зад едно дърво се показа той, когато тя с такива трепети чакаше от толкова време. Те се хванаха за ръцете, огледани в бистрите си дълбоки зеници, и не можеха да си продумат нито една думичка...

